

VINE A LLIGAR

T'imagines que algú inventa un lloc on et pots formar de franc com si fessis tres màsters de la privada i on a sobre tens molts números per lligar? T'imagines que ja estigués inventat i li donéssim l'esquena?

Fa set dies vaig elogiar la figura de monitors o caps d'agrupament, i he quedat colgat per més d'un centenar de correus (117) que m'han deixat perplex.

Un comunicant em dóna una clau del rebombori. L'associacionisme juvenil se sent molt maltractat per la societat i pels mitjans. Ho han d'estar molt, però molt, perquè un reconeixement tan modest els revolucioni així.

Potser un problema és el nom. De totes les paraules difícils de pronunciar, generadores de píflies i d'ensopiment general, as-so-ci-a-ci-o-nis-me és gairebé pitjor que proliferació (que només t'anima el dia quan un locutor es confon i en diu plurifel·lació). Jo en diria "fer coses junts", o bé "perdre les nits pringant per uns que a sobre et criticaran i se'n fotran, de tu".

Molts comunicants confessen haver-hi trobat la parella, en caus o esplais, i anomenen aquests centres "agències matrimonials encobertes". Avui hi ha negocis consistents a buscar-te joves dels teus interessos i gustos i concertar-t'hi cites a cegues. El cau et dóna això i pel mateix preu et facilita coartada i un allotjament romàntic en tenda de campanya o llitera.

N'hi ha que m'escriuen per lamentar que les administracions els neguin ajuts miserables per pintar un local. Que ens gastem milionades en educadors i instal·lacions professionals i regategem subvencionetes a educadors vocacionals és per tornar-te abstencionista la resta de la vida i en les properes quatre reencarnacions.

El poc que he après sobre mitjans ho vaig descobrir a la ràdio i revista del poble, i el poc que sé sobre gestió prové del meu pas per una colla sardanista. Mai no vaig saber ballar-ne (se'm movien els braços i als concursos escalfava banquetes) però hi vaig aprendre a llogar autocars i muntar aplecs. Per cert, no hi vaig lligar, i no per falta de ganes ni d'intents, sinó perquè l'associacionisme fa miracles, però requereix el seu temps.

No m'estranyaria que d'aquí a vint anys els esplais hagin mort i algú ens vingui amb una idea revolucionària procedent del Japó consistent a quedar els dissabtes per organitzar gimcanes i excursions amb nens, al·legant que això dóna punts per obtenir llocs de treball, perquè és un màster en treball en equip i bla bla bla. Des del dia que vaig veure que deixàvem de badar caminant pel carrer per agafar un taxi que ens porti al gimnàs a caminar per sobre d'una cinta tot mirant la tele, jo ja m'ho crec tot.

Carles Capdevila